

Стефанія Шумило
Євген Конів

Дзвени, наша пісню,
дзвени

Стефанія Шумило
Євген Конів

Дзвени, наша пісню,
дзвени

Пісні

Дрогобич
Видавнича фірма
«Відродження»
2009

УДК 821.161.2-1
ББК 84.4УКР6-5
Ш 96

„Дзвени, наша пісне, дзвени“ – це п'ята збірка Стефанії Шумило, до якої ввійшли пісні на слова поетеси і музику Євгена Конєва. Як і попередні збірки, вона випромінює глибоку любов до України, до рідного народу, передає глибину людських почуттів.

Пісні цієї збірки охоплюють різні теми й можуть бути використані як окремими виконавцями, вокальними дуетами, тріо, так і для хорового співу.

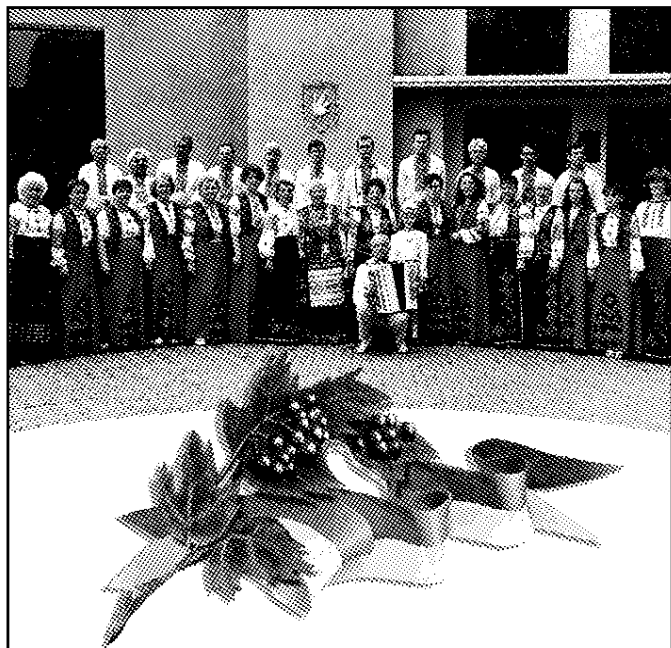
Сподіваємося, що ці пісні будуть цікавими для молоді й послужать вихованню нового покоління.

Літературний редактор
Ольга Грица

Музичний редактор
Богдан Гриньовський

**Ця книжка побачила світ завдяки сприянню
шанувальника українського слова та музики
Андрія КУЛЬЧИНСЬКОГО (м. Трускавець)**

*Знов одягнулася Україна
В калинове намисто.
І лине гімн наш мелодійно,
І лине пісня уродисто!*

Рідна Україна моя

Величаво
Помірно

S
A

1. Від Карпат ви-соких до Чор- ного мо-ря
про-стят- лась без кра - ю - рід-на сто-ро - на.
Багатства у надрах, ши - ро - кі просто-ри -
Вкраї - на прека-с-на мо - я. Ге-ге-ге-гей

S
A

Багатства у надрах, ши-ро - кі про-сто-ри -

T
B

S
A

Вкраї - на прекрасна мо - я.

T
B

Від Карпат високих до Чорного моря
Простяглась без краю рідна сторона.
Багатства у надрах, широкі простори –
Україна прекрасна моя.

Тут небо блакитне, ключі журавлині,
І пісня лунає дзвінка солов'я.
А врода дівоча – як грона калини –
То все Україна моя.

Лани колосисті, діброви зелені,
Озера і ріки, ліси і поля.
Люди працьовиті, веселі, завзяті –
Це ти, Україно моя.

Не раз нашу землю чужинці топтали,
І ранила серце нам мова чужа.
Ой, радуйся, земле, ти вільною стала
Навік, Україно моя.

Грудень 1995 р.

Шобі, Україно

Помірно

1. Ко-лись до Бо - га пі - дій -

шла ще зов - сім ю - на У - кра -

ї - на, і Бог їй дав без - цін - ний

дар - пта-шин-ний злет і піс-ню со-ло-

в'ї - ну. і Бог їй і - на.

Колись до Бога підійшла
Ще зовсям юна Україна,
І Бог їй дав безцінний дар -
Пташиний злет і пісню солов'їну.

Летіла пісня в синю вись,
В поліський край, в степи, в Карпати,
І наш народ єднала весь
Обдурений і на хресті розп'ятий.

Лунала пісня в таборах,
Шуміла вітром тихим в полі,
Літала птахом в небесах
І закликала свій народ до волі.

Збудись, хто блудним сином став,
Хто став запроданцем в чужинців,
Хто рідну мову проміняв.
Збудись, у кого кров є українця.

Обкрасти матір не дамо,
Бо ми ж її сини і дочки.
Рятуймо націю, народ,
Ми ж українці – не раби московські.

Державу маєм зберегти,
А не окрадену руїну,
Щоб в коси знов могла вплести
Блакитно-жовту стрічку Україна.

13 березня 1995 р.

Шука за Батьківщиною

Помірно з жалем

Музична партитура для голосу з акордами. Темп помірний з жалем. Ключовий знак: один бемоль (Bb). Ритмічні зміни: 12/8, 9/8, 6/8, 3/4, 6/8.

Лє-тіть, птахи на У-кра-ї-ну,
мо-ю жур-бу на кри-лах по-не-
сїть у рїд-ний край, там,
де ка-ли-на, на гілку со-ло-вей-ком по-са-
дїть. **Приспів:** Не-хай ще-бе-че
со-ло-вей-ко вею піч у лу-зі
на ка-ли-ні, роз-ка-же, як бо-
лить сер-день-ко у чу-жїм кра-ю без Бать-ків-
щи-ни

Летить, птахи, на Україну,
Мою журбу на крилах понесить
У рідний край, там, де калина,
На гілку соловейком посадить.

Приспів:

Нехай щебече соловейко
Всю ніч у лузі на калині,
Розкаже, як болить серденько
У чужім краю без Батьківщини.

Як хочеться в чужій країні
Почути мову серцю дорогу.
Ту, що з маленької дитини
Навчала мати в рідному краю.

Як часом груди жаль стискає,
З очей покотиться гірка сльоза,
Бо Батьківщин двох не буває –
Вона, як мати рідна, лиш одна.

І знов цвіте калина в лузі,
І дзвінко лине пісня солов'я,
А десь життя проходить в тузі
Без тебе, рідна й мила сторона.

1 жовтня 1992 р.

Брати

Помірно

Gm

1. Під не - бом бла - кит - ним бра -

Cm F

ти ви-ро - ста - ли, вди - ха - ли з по -

F7 Bb G7

віт - рям і - де-ю свя - ту. Лю - би -

ти Віт - чиз - ну їх нень-ка нав - ча -

Cm Eb

ла, слу - жи - ти на - ро - до - ві

D Схвилювано

в віль-нім кра - ю. 2. Та

Gm Cm

рап-том вно - ці за-гри - мі-ли гар - ма -

F

ти, зем - ля Ук-ра - ї - ни па -

да - ла в вог - ні, І стар -
шо - го бра - та за - бра - ли в сол -
да - ти, пі - шов брат мо - лод - ший
в пов - стан - ський за - гін.

3. Так доля навіки братів розлучила,
Хоч клятву давали Вітчизні одній:
Один – в більшовицькiм солдатськiм мундирi,
А другий – під стягом Бандери йшов в бій.} 2 р.
4. Бої не стихали за волю України,
Від гострої кулі молодший впав брат.
Стоїть хрест високий й червона калина,
Де в братній могилі повстанці лежать. } 2 р.
5. Ростуть край дороги берези три білі,
Де падали хлопці в кривавій борні.
Там зірка червона горить на могилі:
Солдат з України лежить в чужині. } 2 р.
6. Під небом блакитним калина буяє
І кетяги низько схиляє свої.
– Єднайтесь, брати! – Україна благає, –
– Єднайтесь, українці, в єдиній сім'ї. } 2 р.

Гудуть сумно дзвони

Помірно схвильовано

1. Вес - на втрид-цять-тре-тім. Са-ди від-цві-тали. Пі-

сень тут не чу-ли ні смі-ху ді-тей, лип

чор-ні во-ро-ни над кра-єм лі-та-ли, Хо-

див тут жах-смер-ті міль-йо-нів лю-дей. Гу -

дуть сум-но дзво - нив свя-то-му со-бо - рі, сві-

ча по-ми-наль - навза - ло-бі го-рить. Страш-

не ли-хо-літ - тя вчас-го-ло-домо - ру, хай

нам на-га - да-є, що во-рог не спить. 2. І

Весна в тридцять третім. Сади відцвітали.
Пісень тут не чули, ні сміху дітей,
Лиш чорні ворони над краєм літали,
Ходив тут жах смерті мільйонів людей.

Приспів:

Гудуть сумно дзвони в святому соборі,
Свіча поминальна в жалобі горить.
Страшне лихоліття в час голодомору,
Хай нам нагадає, що ворог не спить.

І знов розцвітає весна білим цвітом,
Вертають лелеки із теплих країв,
Знов села тут квітнуть, радіють тут діти,
Та пам'ять не стерла страхіття тих днів.

Гудуть сумно дзвони в святому соборі,
В них голос печалі, в них голос жалю.
Нас жертви благають – а жертв цих мільйони:
– Не дайте топтати Україну свою!

14 лютого 2003 р.

Три сні України

Онукові Назарові

Помірно

1. Па - м'я - тай, мій си - ну, ро - ду

ти я - ко - го. Предків на - ших кли - кав вбій ко -

заць - кий клич. З гір Кар - пат ви - со - ких до Дніп -

ра ста - ро - го йшли Чу - маць - ким шлях - ом в За - по -

рівь - ку Січ. З гір Кар - маць - ким шлях - ом в За - по -

рівь - ку Січ. 2. Па - м'я -

Пам'ятай, мій сину, роду ти якого.

Предків наших кликав в бій козацький клич.

З гір Карпат високих до Дніпра старого

Йшли Чумацьким шляхом в Запорізьку Січ. } 2 р.

Пам'ятай, мій сину, де ти народився.
Край твій прославляють солов'ї в гаях.
З вітром там шепочуть колоски пшениці,
Верби над водою, вишні у садах. } 2 р.

Пісню колискову, що ти чув з дитини,
Матері-вкраїнки, сину, пам'ятай.
Край, де ти родився, зветься Україна,
Іншу Батьківщину, сину, не шукай. } 2 р.

Може, треба буде, сину, стать горою,
Щоб оберігати батьківський свій край,
У руках юнацьких міцно стисни зброю:
– Ти син України – завжди пам'ятай! } 2 р.

24 січня 2003 р.

Помаранчева Заграва

Величаво,
помірно

Прий-пла по-ра і наш на-род збу-

дивсь. Збу - див - ся Ки - їв. Під - ня - лась сто -

ли - ця. В сер-цях во - гонь сво - бо - ди за - па -

ливсь, і по-ма - ран - че - ва зій - пла зір -

Приспів:

ни - ця. Про-ти зла і не - правд-ди Ук-ра -

ї - на по - вста - ла, по - рва - ла од - віч - ні кай -

да - ни і пу-та, в пома - ран - че-вих

бар-вах нам зо - ря ва - сі - я - ла - ми є

віль - ний на - род, де сво - бо - да роз -
ку - та. В по - ма - ку - та.

Прийшла пора – і наш народ збудивсь.
Збудився Київ. Піднялась столиця.
В серцях вогонь свободи запаливсь,
І помаранчева зійшла зірниця.

Приспів:

Проти зла і неправди Україна повстала,
Порвала одвічні кайдани і пута,
В помаранчевих барвах нам зоря засіяла – } 2 р.
Ми є вільний народ, де свобода розкута.

І враз мільйон застукало сердець,
Палала помаранчева заграва...
Майдан гудів – ішов народ на герць,
Там доля миром щастя нам кувала.

До України повертайтеся знов,
Як повертаються до гнізд лелеки.
Тут правди дім, тут віра і любов,
Бо ми нащадки аріїв далеких.

Вперед за Україну

Маршово

І за - пла - ка - ло не - бо над на - ми, і до -
ці, на - че сльо - зи, тек - ли. Там сто -
гна - ла зем - ля під но - га - ми, де у
Приспів:
бій пар - ти - за - ни іш - ли. Ми не зда -
мо - ся до за - ги - ну, і зра - ди не торк - неть - ся
тінь. Впе - ред, впе - ред за У - кра -
ї - ну! - Наш пок - лич сер - ця по - ко -
лінь. Впе - сер - ця по - ко - лінь.

Detailed description: The image shows a musical score for the song 'Вперед за Україну'. It is written in a single system with a treble clef, a key signature of two sharps (F# and C#), and a common time signature (C). The score consists of ten staves of music. The first staff is marked 'Маршово' (March). The lyrics are written below the notes. There are measure numbers 4, 8, and 15 indicated at the beginning of their respective staves. A section starting at measure 8 is marked 'Приспів:' (Chorus). The score ends with a double bar line.

І заплакало небо над нами,
І дощі, наче сльози, текли.
Там стогнала земля під ногами,
Де у бій партизани ішли.

Приспів:

Ми не здамося до загину,
І зради не торкнеться тінь.
Вперед, вперед за Україну! –
Наш поклик серця поколінь.

Блискавиці там били і громи,
Чорний дим застеляв неба синь.
Помирали в боях нас мільйони.
А у лави ставав завтра син.

У вогні Україна палала,
І купалася в крові земля.
Нас червона орда не злякала:
Дух свободи народ окриляв.

24 травня 2004 р.

Пісня Злуки

Повільно
з сумом

Сл. Є. Коніва

Приспів:

17 Грізно ходою

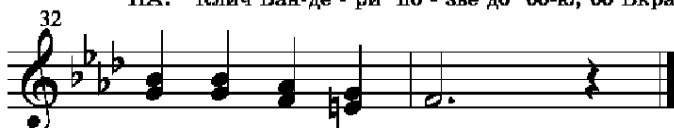
дять-ся знов ко-заць-кі - ї пол - ки. Як-що

тре-ба, враз по-вста-не гріз-на ар - мі - я У-

ПА. Клич Бан-де - ри по - зне до бо-ю, бо Вкра-

ї - на в нас од - на.

Україно, Україно, скільки ти пролила сліз
За доньками, за синами, що упали у борні.
Ти купалася у крові, тебе топтали вороги.
Україно, мати героїв, ти синам своїм прости.

Приспів:

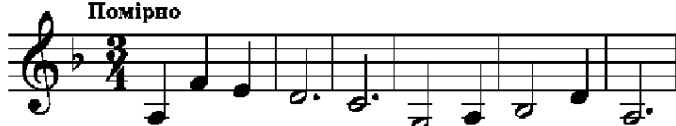
Якщо треба, горою станем,
щоб ворожу нечисть змести,
Якщо треба, возродяться знов козацькі полки.
Якщо треба, враз повстане грізна армія УПА.
Клич Бандери позве до бою, бо Україна в нас одна.

Через чвари і незгоди нас ділили, як могли.
Ти прости, нам рідна нене, що колись не вберегли.
Поділили на схід і захід і цькували, мов собак.
Брат ішов з мечем на брата, і радів із боку кат.

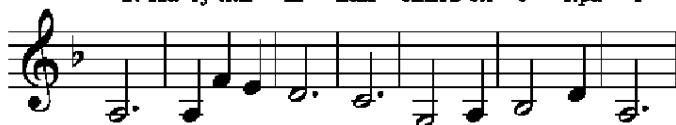
А тепер ми вже єдині, ми тепер одна сім'я.
Україно, Україно, нас ніхто не роз'єдна.
Не посміє вража сила знову нас в крові топить:
Ми тепер одна родина – повік разом будемо жити.

На чужині

Помірно

1. На чужині нам сниться У - кра - ї -

на: ка-ли-ни кві - ти бі - лі у га - ю,

дзвін-ка до ран - ку піс-ня со - ло - в'ї -

на, че - рем - хи за - пак в рід - но - му кра -

ю. ю.

2. Пливають хмаринки в небі, мов лелеки.
Їх проводжаю поглядом своїм
І посилаю вістку в край далекий -
На Україну, там, де рідний дім. } 2 р.
3. Де гнуться верби низько над водою,
Там срібні хвилі бачу я у сні.
Сповите серце сумом і журбою
Без України тут, на чужині. } 2 р.
4. Я з буйним вітром тихо розмовляю,
Свої тривоги й радощі ділю.
Знов повернусь до тебе, рідний краю, -
Я Україну над життя люблю. } 2 р.

Таких, як він,
було в нас мільйони,
Що за Вітчизну йшли вперед.
І не було поді в них перепони,
Їх зупиняла лиш
холодна смерть!

Пісня про героя-трускавлянина Романа Різняка-Макомацького

Сл. Є. Коніва

1. Ра-но на сві-тан-ні, ще сон-це не вста - ло,

тем-ним лі-сом сот-ня і - де, гей, гей!

То йдуть партизани, хлопці-трускав-ча-ни,

сот-ник Ма-ко-маць-кий їх ве-де.

Рано на світанні, ще сонце не встало,
Темним лісом сотня іде, гей, гей!
То йдуть партизани, хлопці-трускавчани,
Сотник Макомацький їх веде.

Йдуть до бою хлопці, хлопці добровольці.
Ворог зі страху утіка, гей, гей!
Хоч і кулі свищують, рій ворожий нищать
Вірні побратими Різняка.

За волю України, славний наш Романе,
Ти життя геройськи віддав, гей, гей!
В камені-граніті стоїш, де родився, –
То шана тобі від трускавчан.

Пам'ятайте, браття, тих славних героїв,
Наших партизанів-трускавчан, гей, гей!
Передайте внукам, як вони вмирали,
Не здаючись клятим ворогам.

Ой, ранесенько

Маршово

p Dm A7 Dm

1. Ой, ра-не-сенько зран - ці йшли до бо-ю пов-
стан - ці. Йшли до смерт-но-го бо-ю за Ук-ра-ї-ну, за
во-лю. 2. Ой, як вдалили со-ко-ли, аж здриг-ну-ли-ся
го-ри. У не-рів-но-му бо - ї Впа-ли
на - ші ге - ро - ї. 3. Ма - ти си - на че-
зем-лю кров
4. Там, де
ка - ла, у - ві сні ви-гля - да - ла.
вкри - ла - чер-во - ні - є ка - ли - на,
Жде дів - чи-на ми - ло - го в лі - су со-ко-ла
де по-хо-ва-но ті - ло, там хре-ща-тий бар-
сво - го. Будуть жи-ти в ві-ках.
ві - пок.

rit. F

p Повільно з жалем
Dm Gm A7

Dm Dm

A7 Dm Dm A7

Dm Gm A7

1 Dm 2

Ой, ранесенько вранці
Йшли до бою повстанці.
Йшли до смертного бою
За Україну, за волю.

Ой, як вдарили соколи,
Аж здригнулися гори.
У нерівному бої
Впали наші герої.

Мати сина чекала,
Уві сні виглядала.
Жде дівчина милого
З лісу сокола свого.

Там, де землю кров вкрила, –
Червоніє калина.
Де поховане тіло, –
Там хрещатий барвінок.

Скрізь повстанські могили
Збереглися донині.
А весна все квітує,
А калина сумує.

Тих, хто бився за волю,
За Україну, за долю,
Наш народ не забуде –
Будуть жити в віках.

Жовтень 1992 р.

Спогад повстанця

В лісі, край дороги, повстанська могила,
А на ній з берези білий хрест стоїть,
Кетяги червона калина схилила,
Пожовтілим листям вітер шелестить.

Там стоїть повстанець уже посивілий,
Низько нахилився, мазепинку зняв.
Біля нього поруч внук стоїть несміло.
„Слухай мене, синку! – дід його сказав. –

Побратим лежить тут зовсім молоденький,
Він хотів, щоб краще весь народ наш жив,
Щоби була вільна Україна-ненька –
В боротьбі за неї голову зложив.

Згадую, йшла сотня лісом з Борислава,
Одному з повстанців сотник дав наказ,
Щоби він розвідав, де стоїть облава,
Як світати буде, щоб вернувсь назад.

Бачу, ніби вчора, мов перед очима:
Синьоокий хлопець по стежині йшов.
Автоматна черга юнака скосила,
Краплями важкими застигала кров.

Дзвони не дзвонили, мати не ридала,
Лиш вуста невинні цілувала смерть.
Сотня схоронила в лісі партизана,
Там, де кущ калини нахиливсь тепер“.

Ягоди червоні, наче краплі крові,
Навівали спогад про борню страшну.
Заридав повстанець, в грудях закололо,
Впали гіркі сльози на суху траву.

12 травня 1999 р.

Пісня про Маківку

Сл. Е. Коніва

1. ∇ го - рах Кар - па - тах, зе -
ле - них, Кар-па-тах мо - ги - ла - ми вкри-ті вер -
ши - ни. За во - лю, за прав - ду, за
ща-стя на - ро - ду бо - ро - лись си-ни У - кра -
ї - ни. За ро - лись си-ни У - кра -
ї - ни. 2. Гри - бу-де-мо жи-ти на во-лі

Кінець

Detailed description: The image shows a musical score for a song. It consists of seven staves of music in a single system, all in treble clef. The first staff begins with a treble clef, a common time signature (C), and a key signature of one flat (B-flat). The melody is written on a five-line staff. Below the first staff, the lyrics '1. ∇ го - рах Кар - па - тах, зе -' are written. The second staff continues the melody, with lyrics 'ле - них, Кар-па-тах мо - ги - ла - ми вкри-ті вер -' below it. The third staff has lyrics 'ши - ни. За во - лю, за прав - ду, за' below it. The fourth staff has lyrics 'ща-стя на - ро - ду бо - ро - лись си-ни У - кра -' below it. The fifth staff has lyrics 'ї - ни. За ро - лись си-ни У - кра -' below it. The sixth staff has lyrics 'ї - ни. 2. Гри - бу-де-мо жи-ти на во-лі' below it. The seventh staff ends with a double bar line and a fermata. Above the sixth staff, the word 'Кінець' (The End) is written in a box. There are first and second endings marked with '1.' and '2.' above the staves. The lyrics are aligned with the notes of the melody.

У горах Карпатах, зелених Карпатах
Могилами вкриті вершини. За волю,
За правду, за щастя народу
Боролись сини України.

Гриміли гармати, стогнали Карпати,
І Маківка вмилася кров'ю.
І падали чати, юнацькії чати,
Вмирали за щастя, за волю.

Сьогодні на Маківці плачуть зранені
Сторічні могутні ялини.
О Маківко рідна! О Маківко славна! –
Звитяга і стяг України.

Вже годі тремтіти, вже годі терпіти –
Устань, Україно, з неволі.
Від Дону до Сяну гуртуймось у лави,
І будемо жити на волі.

Шам, де віти схилили смереки

Помірно

1. Там, де ві-ти ски - ли-ли сме - ре - ки,

ди-кий звір со - бі віль-но гу - ляр.

Там у лі - сі, да - ле-ко-да - ле - ко

пар-ти - зан-ський за - гіч спо-чи - вав. 2. Кожний

знав, мо-же, вже не вер-не-ть - ся, та ще вог-

ник на - ді - ї не згас. А пап сот-ник зтри

во-го-ю всер - ці ви - да - вав свій ос-

тан-ній на - каз, Кож-ний каз.

Там, де віти схилили смереки,
Дикий звір собі вільно гуляв.
Там у лісі, далеко-далеко,
Партизанський загін спочивав.

Кожний знав, може, вже не вернеться,
Та ще вогник надії не згас.
А пан сотник з тривоگوю в серці
Віддавав свій останній наказ.

Вирушаємо, хлопці, на захід,
Перейдемо державний кордон.
Нас врятує лише самозахист,
Бо страшний видав Сталін закон.

Потім всі в Україну повернем,
Доля кожного в Божих руках.
Заспіваємо знов „Ще не вмерла!“,
Синьо-жовтий піднімемо стяг.

Там, де віти схилили смереки,
Там повстанський загін спочивав,
А пан сотник у лісі далекім
Свій останній наказ віддавав.

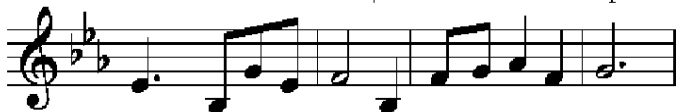
01.02.2002 р.

Там стоїть могила

Повільно
в сумом

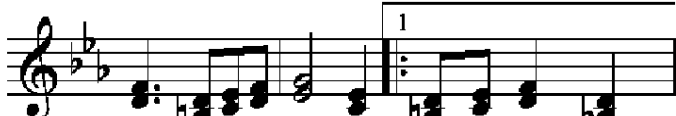
1. За-хо-ва-лось сон-це за сос-но-вим бо - ром

Ве - чір срі-бні ро - си в тра-ви роз-сі - вав.

Спів за-тих пта-ши-ний, сум впав на ді-бро-ви:

мо - ло-дій по-вста-нець ра - не - ний вми-

рав. ра - не - ний вми - рав.

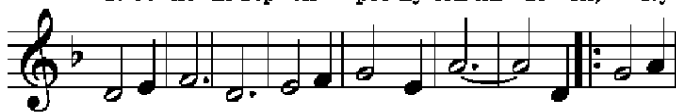
2. Не сумуй, дівчино, що мене любила,
Помолись за мене у вечірній час.
І ти, рідна нене, не шукай могилу,
Бо таких багато в Україні нас. } 2 р.
3. Кущ калини хилить ягоди червоні,
Наче краплі крові у густій траві.
Там стоїть могила у сосновім борі,
Хрест з берези, білий напис на корі. } 2 р.
4. Скільки нас в могилах – цвіту України –
Голови поклали, ворога б'ючи.
У вечірнім небі журно пісня лине,
Як летять у вирій журавлів ключі. } 2 р.

Дівчино, прощай

Помірно

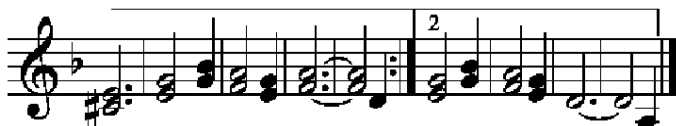
1. Зе-ле-ні вер-би роз-пу-сти-ли ві-ти, Ку-

па-ють ко-си в вес-ня-ній во-ді. А бі-ля

них то-вень-кі ло-зи-ді-ти І там всю ніч

спі-ва-ють со-лов'ї. А ва-ють со-лов'ї. 2. На

2. На небо місяць вийшов погуляти,
Немов скотивсь з високої гори.
Дівчина молода не хоче спати,
А жде когось до пізньої пори. } 2 р.
3. Колись з коханим тут удвох гуляли,
Щасливу зірку в небі віднайшли.
І слухали, як солов'ї співали,
У вірному коханні поклялись. } 2 р.
4. Але козак дав клятву й Україні
Й поїхав захищати рідний край.
І там далеко десь в бою загинув,
Сказав тихенько: „Дівчино, прощай!“ } 2 р.
5. Прощай, дівчино, що мене любила.
Прости, що клятву нашу не зберіг.
Прощай навіки, славна Україно,
Твій син за волю, за народ поліг. } 2 р.

Шам, де Чорногора

Помірно

Музична партитура в нотному форматі. Вона складається з п'яти рядків. Кожен рядок містить музичну партитуру на скрипковій лінійці (сольфаґе) та українські ліричні тексти під нею. Ключова підписана на дві бемольні лінії (F, C). Темп позначено як 'Помірно'. Ритм позначено як 'C' (Common Time). У першому рядку є три ноти, що вказують на третий такт. У другому рядку є три ноти, що вказують на третій такт. У третьому рядку є три ноти, що вказують на третій такт. У четвертому рядку є три ноти, що вказують на третій такт. У п'ятому рядку є три ноти, що вказують на третій такт.

Де струн-кі сме-ре-ки Чор-но-го-ру вкри-ли
На стеж-ках пов-стан-ських лиш тра-ва і хмиз.
Ста-ли зов-сім си-ві хлоп-ці-по-бра-ти-ми
І ста-ре-чу по-стать на-хи-ля-ють вниз.
на-хи-ля-ють вниз .

Де стрункі смереки Чорногору вкрили
На стежках повстанських лиш трава і хмиз.
Стали зовсім сиві хлопці-побратими
І старечу постать нахилиють вниз.

Груди прикрасили славні нагороди,
На блакитних стрічках – золотий тризуб.
І ворухить спогад давньої пригоди,
Де була криївка і сухий вже дуб.

Проминула юність, відсвистали кулі.
Ще неначе вчора йшов нерівний бій.
І стоїть, як пам'ять тих подій минулих,
Хрест з берези білий на горі крутій.

Ти дзвени, наша
пісню, над містом
Понад гори в небесну блакить.
Про нафтусю цілющу і їсну -
Джерело, що з Землі
спруменить!

Рідний Шрускавець

Музична партитура для голосу з нотами та ліричними текстами українською мовою. Партитура складається з двох частин: основної пісні та приспіву. Основна пісня складається з восьми рядків нот, приспів — з семи. Музика написана в тональності двох бемоль (B-flat major) та в 4/4 ритмі. Ліричний текст описує місцевість Шрускавець та її природу.

Де беруть свій по - ча - ток Кар -
па - ти. Де ха - ти за - хо - ва-лись в са -
дах, ли - не піс - ня тут пта-ком кри -
ла - тим, ме-ло-дій-но дзве - нить в не-бе-
Приспів:
сах. Ку - ди не по - глянь - ча -
рів - на кра - са. Мій рід - ний
Трус - қа - вець - це гор - дість мо -
я. Рід-не міс - то мо - є, свя -
та - я во - да, Хай сла - ва тво -

я по сві - ту лу - на. 2. Де з зем-
на.

Де беруть свій початок Карпати,
 Де хати заховались в садах,
 Лине пісня тут птахом крилатим,
 Мелодійно дзвенить в небесах.

Приспів:

Куди не поглянь – чарівна краса.
 Мій рідний Трускавець – це гордість моя.
 Рідне місто моє, святая вода,
 Хай слава твоя по світу луна.

Де з землі б'ють цілющі джерела –
 То дар Божий карпатських скарбниць,
 Там красується місто зелене,
 Чудодійний курорт Трускавець.

Тут творилась історія наша.
 Мов з легенди, прийшли у життя
 Незабутні Білас й Данилишин
 І безстрашний розвідник Різняк.

Там, де гори беруть свій початок,
 Де джерела живої води.
 Приїжджайте до нас у Карпати,
 Ми вам будемо раді завжди.

26 квітня 1996 р.

Зелені Карпати

Над Кар-па - та-ми не - бо бла-кит-не і ту-

ма-на-ми хма-ри ляг-ли, а в до-ли-ні ка-ли-ною

квіт-не край ди-тин-ства мо-го до - ро - гий.

Гей Кар - па - ти, зе - ле - ні Кар - па - ти,

я кра - су ва-шу ба - чу в ві сні.

Сер-цю лю - бий сме-ре-ко-вий кра-ю,

Гей ви рід-ні мо - ї го - ри ча - рів - ні.

Над Карпатами небо блакитне,
І туманами хмари лягли,
А в долині калиною квітне
Край дитинства мого дорогий.

Приспів:

Гей, Карпати, зелені Карпати,
Я красу вашу бачу вві сні.
Серцю любий смерековий краю,
Гей, ви рідні мої гори чарівні.

Тут ступали мої босі ноги,
Уст торкнулася перша любов.
Смак розлуки гіркий, полиновий
Доля в чашу влила, як вино.

Журавлині ключі відлітають,
Я дивлюсь в синє небо й тужу.
Як журавка до рідного краю,
Я любов назавжди збережу.

10 лютого 2001 р.

Пісня про санаторій „Шахтар“

Сл. С. Коніва

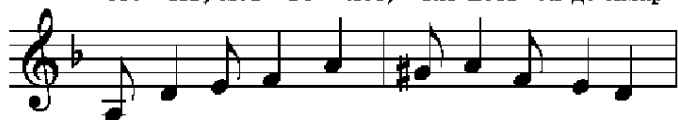
Помірно

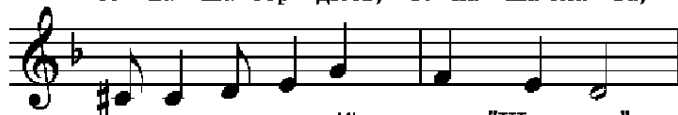
1. У пер - ред - гір' - і Кар - пат ве - ле - них

сто - їть, мов ве - лет, тяг - неть - ся до хмар

- то на - ша гор - дість, то на - ша сла - ва,

це са - на - то - рій наш "Шах - тар".

Приспів:

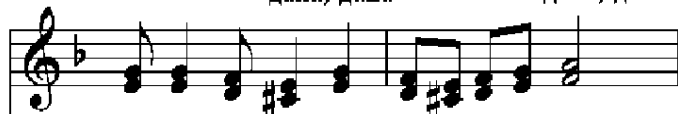

Ой, да - на, да - на. Ой, да - на да - на

дана, дана

дана, дана

Сто-їть, мов ве - лет, тягнеться до хмар -

гей

аж до хмар

то на - ша гор - дість, то на - ша сла - ва,

це са - на - то - рій наш "Шах - тар".

у слав - не міс - то Трус - ка - вець.

2. І хто хоч раз в нас побуває,
Візьме з собою цінний дар,
Здоров'я, силу, ще й наснагу,
Приємну згадку про „Шахтар“.

3. Сердечно нині вас вітаєм,
Здоров'я зичим, шахтарі.
Хай про вас слава світом лине,
Шановні наші трударі.

4. Ми вам даруєм, шановні друзі,
Щиро від серця з пісень вінець.
Ласкаво просим знов у гості,
У славне місто Трускавець.

Пісня про Трускавець

✂ Піднесено, з настроєм

1. Над на - ми не - бо си - не, як бла - ва - ти,
 мов ле - бе - ді, пли - вуть хма - рин - ки без кін - ця,
 де ви - со - чать у си - ня - ві Кар - па - ти,
 вже два ві - ки тут б'ється сер - це Тру - скав - ця,
 // сер - це Тру - скав - ця. // рід - ний Тру - ска - вець.

2. Неначе кров, пульсують тут джерела,
 З глибоких надр струмком цілюща б'є вода.
 Найбільший скарб – „Нафтуса“ кришталева,
 Карпатської землі від Бога щедрий дар. } 2 р.
3. Ще з давнини легендами сповитий
 І славою овіяний в підніжжі гір
 Зорею світить Трускавець-цілитель,
 Красою неповторною чарує зір. } 2 р.
4. Шумлять гіллям столітні тут ялини,
 На схилах гір стоїть на чатах ялівець.
 Це наша честь і гордість України –
 Оспіваний піснями рідний Трускавець. } 2 р.

Величальна Бойківщині

Широко, величально Dm *Сл. Є. Коніва*

Ми ро - ди - лись з то - бо - ю, де го - ри ви - со - кі, де ше - по - чуть я - ли - ни і гра - ють струм - ки. В нас від бой - ків ко - рін - ня гли - бо - ке - гли - бо - ке, дух не - злам - нийokraїн - ський, як ске - ля, твер - дий. В нас від

1. Gm Dm Gm A^7

2. Gm Dm A^7 Dm *Fine* Dm

// -злам-нийokraїн-ський, як ске-ля, твер-дий. 2. Рід-ний

Ми родились з тобою, де гори високі,
 Де шепочуть ялини і грають струмки.
 В нас від бойків коріння глибоке-глибоке,
 Дух незламний україньський, як скеля, твердий. } 2 р.

Рідний краю мій бойківський, батьку трембіти,
 Скрізь карпатська краса твоя радує зір,
 Ти віками піснями й легендами вкритий.
 Від правнуків твоїх тобі низький уклін. } 2 р.

То ж єднаймося, бойки, по всій Україні!
 Той, хто чується бойком, кохай рідний край!
 Твоє слово і мова нехай світом линуть,
 І в піснях твоя слава дзвенить в небесах. } 2 р.

Рідний Орів ти мій

Помірно

Dm

A^7

Dm

Сл. Е. Коніва

1. Рі - чка Сти - нав - ка змій - ко - ю в'єть - ся, о - ми -

ва бе - ре - ги вздовж до - ро - ги. Про - стяг -

ну - лось се - ло без - ко - не - чне там, де

ми на - ро - ди - лись з то - бо - ю. Рід - ний

Приспів:

О - рів ти мій, зе - лен бой -

ків - ський край. Не - зрів - ня -

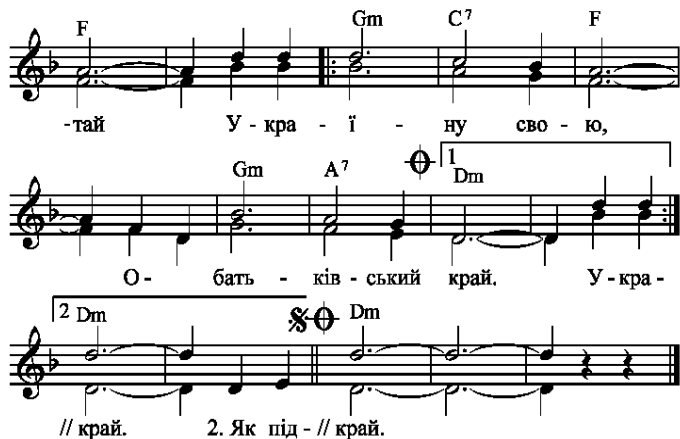
на кра - са - Чор - но - го - ра і

плай. Де б в жит - ті ти не

був, на - зав - жди па - м'я -

-тай У - кра - ї - ну сво - ю,
 О - бать - ків - ський край. У - кра -
 // край. 2. Як під - // край.

Річка Стинавка змієюю в'ється,
 Омива береги вздовж дороги.
 Простягнулось село безконечне
 Там, де ми народились з тобою.

Приспів:

Рідний Орів ти мій, зелен бойківський край.
 Незрівнянна краса – Черногора і плай.
 Де б в житті ти не був, назавжди пам'ятай
 Україну свою, Орів – батьківський край.

Як піднімусь на Діл, гляну в доли,
 Ой, які ж тут казкові простори!
 А як зйду на Цюхів-вершину,
 Бачу Орів і всю Україну.

Тут легенди наш край сповивають,
 Шум відлуння віків, наче дзвонів,
 Тут в могилах стрільці спочивають –
 Ті герої повстанських загонів.

Дикі орди наш дух не зламали,
 Ані тюрми московського ката,
 Якщо треба, ми знову повстанем,
 Бо ми – бойки, і нас не здолати!

Музею Трускавця - 25

Помірно

Чверть ві-ку від-то - ді ми-на-є, як від-чи-ни-лись

две-рі в му - зей. Ве-се-ло му - зи - ка гра - є, ми

Приспів:

всі свят-ку- є-мо ю-ві - лей! Дзвенять струмочком

ці-лю-щі во-ди, з глибоких надр те-чуть без кін-ця.

Всі ми зіб-ра-лись тут при на-го-ді, бо ни-ні свя-то

в трус-кав-чан. Всі ве - се-лім-ся, ра-дій-мо ни-ні,

сріб-ний свят-ку-єм ми ю-ві-лей. Хай сла-ва ли-не

по Ук-ра - ї-ні, ласкаво просим в рідний музей.

Чверть віку відтоді минає,
Як відчинились двері в музей.
Весело музика тут грає,
Ми всі святкуєм ювілей.

Приспів:

Дзвенять струмочком цілющі води,
З глибоких надр течуть без кінця.
Всі ми зібрались тут при нагоді,
Бо нині свято в трускавчан.
Всі веселімся, радіймо нині,
Срібний святкуєм ювілей.
Хай слава лине по Україні,
Ласкаво просимо в рідний музей.

Широкі, світлі тут кімнати,
І експонати старинні тут,
І найвродливіші дівчата
В історію нас поведуть.

Горять вогні тут скрізь святкові
І лине музика жива.
Музей в прикрасах кольорових,
Вітальні сиплються слова.

Сповідь

Пам'яті Марії Коніє

1. В ду-ші за-ли-шив-ся лиш спо-мин - не раз спі-

вав то - бі піс-ні. Те-

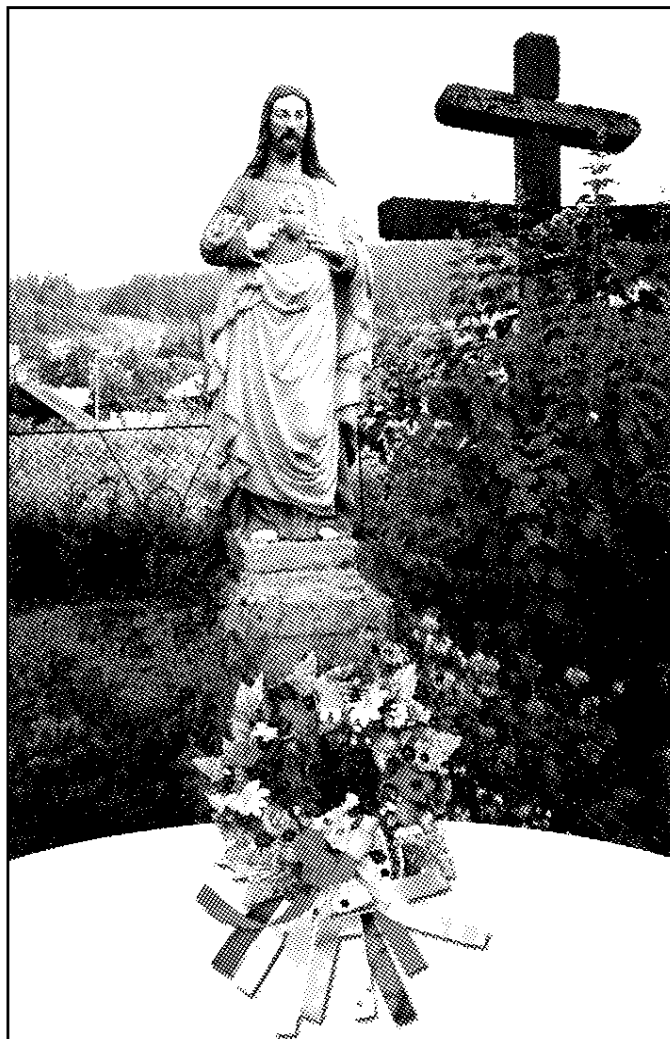
пер лиш біль - ду-шев-на спо-відь і ши-ре

ка - ят - тя в жит - ті. Те - - ті.

2. Встає життя перед очима
І ніжна доброта твоя.
Ми вдвох колись були щасливі -
Не вмів це цінувати я.
3. Була ти завше терпелива.
Тебе не зміг я вберегти.
Прости мені мої провини,
За все, прошу, мені прости.
4. А смерть нещадна, невмолима -
Тебе між нами вже нема.
І замість тебе до могили
Стежина втоптана сумна.

Лютий 1993 р.

*Ми погляд свій до неба зносим,
В молитві порятунку просим:
„О милий Боже наш, прости,
Від бід усіх нас захисти!“*

Каяття

Повільно

1. Скла-да-ю ру-ки широ у молитві: О Во-же мій, я
то-ну у грі-хах. Те-пер я тут, щоб прощення про-
си - ти, - верни ме-не на праведний Твій шлях.

2. Мій Господи, до тебе прибігаю
І для спасення ласки я прошу,
Аж до землі в поклоні нахиляюсь
І каяття з жалем я приношу.
3. Тебе прошу я у своїй молитві:
„Прости мене за діяння й думки,
Не допусти, щоб душу загубити.
Жертовні в храмі запалю свічки“.
4. Плин буднів – вир без заповідей Божих –
Тих десять пунктів, що Ти нам послав.
Тепер в життя із них вкарбую кожну
Й візьму свій хрест, що ти приготував.
5. Прости! – Я знов і знов тебе благаю,
Я виправдань за вчинки не знайду.
Своє сумління нині очищаю –
До ран Твоїх устами припаду.

26.04.2004 р.

Перша вчителька моя

1. Не-на-че вчо-ра пер-ший дзво-ник
по-кли-кав нас у пер-ший клас,
Ти нас зу-стрі-ла в рід-ній шко-лі,
Пер-ша у-чи-тель-ко мо-я.
ко мо-я.

2. Вчила читати нас й писати,
Відкрила тайну дивних знань.
Ти нам була, як друга мати,
Перша учителько моя.

3. Любити вчила Україну,
Любити наш Шевченків край,
І рідну мову солов'їну,
Перша учителько моя.

4. Коли розлуки час настане
І ми покинем рідний клас,
Ти завжди будеш поруч з нами,
Перша учителько моя.

18 квітня 1996 р.

Відлетіли роки

До 30-річчя шлюбу

1. На-ч**б**-то не-да-вно зу-стрі-лись ми з то-
бо-ю, Ти ме-ні тро-ян-ди
ніж-но да-ру-вав - ті ко-хан-ня
кві - ти, кві - ти ті чер-во - ні
завж-ди бу-ли по - руч з то - ю, що ко-
хав. - хав.

2.

хав.

The image shows a musical score in G major, 3/4 time. It consists of a vocal line and a piano accompaniment. The vocal line is written on a treble clef staff. The piano accompaniment is written on a grand staff (treble and bass clefs). The score is divided into two parts, 1. and 2., which are identical. The lyrics are in Ukrainian and describe a 30th wedding anniversary. The key signature has one sharp (F#), and the time signature is 3/4. The score includes various musical notations such as eighth notes, quarter notes, and rests. There are also some annotations like 'б' and 'А' above notes in the first part, and 'Б' and 'А' above notes in the second part. The lyrics are written below the vocal staff.

Начебто недавно стрілись ми з тобою,
Ти мені троянди ніжно дарував –
Ті кохання квіти, квіти ті червоні
Завжди були поруч з тою, що кохав.

І рожевим птахом радість пролітала,
І торкався смуток нашого чола,
А літа прожиті слід свій залишали,
Голови покрила срібна сивина.

Відлетіли роки, наче птахи в вирій,
Та не повернулись ранньої весни.
Ворушать лиш пам'ять нашу смутком сірим,
А вночі приходять в кольорові сни.

Не сумуй, коханий, що дорослі діти
Уже залишили батьківське гніздо.
Будемо з тобою ми у парі жити,
Щоби нашу старість веселити вдвох.

3 червня 1995 р.

Пісня про маму

Повірно

1. Ти в у - я - ві при - хо - диш до ме -

не, і я ба - чу те - бе, ні-би в сні. Тво - ї

о - ці сум - ні, мо-я не - не, а бор-

ги - не від - да-ти ме - ні. 2. Бі-ля ніг я впа-

ду на ко - лі - на, по-ці- лу-ю до - ло-ні тво-

ї. Тіль-ки ти, ма-мо, лю-биш без

зра - ди і про - ща-єш про - ви - ни мо-

ї. 3. Го - ло їх.

Ти в уяві приходиш до мене,
І я бачу тебе, ніби в сні.
Твої очі сумні, моя нене,
А борги – не віддати мені.

Біля ніг я впаду на коліна,
Поцілую долоні твої.
Тільки ти, мамо, любиш без зради
І прощаєш провини мої.

Голова пелюстками покрилась
З вишень тих, що в саду відцвіли.
На обличчі дороги відбились,
По яких твої діти пройшли.

Ти свій погляд у небо здіймаєш,
І молитву шепочуть уста,
Для дітей в Бога долі благаєш –
На щоді задрижала сльоза.

У вечірньому небі високім
Знов курличуть ключі журавлів.
Стоїть мати в журбі одинока
І дітей виглядає своїх.

7 грудня 1992 р.

І знов весна

Богданові

1. Я знов в тво - ї див - люсь, ко - ха - ний,

о - чи - мов дві зо - рі го - рять з-під

чор - них брів. Во - ни та-

кі ж, як той трав - не - вий ве -

чир, ко - ли у - пер - ше

ти ме - не зуст - рів. - стрів.

Я знов в твої дивлюсь, коханий, очі –
Мов дві зорі горять з-під чорних брів.
Вони такі ж, як в той травневий вечір,
Коли уперше ти мене зустрів.

Там музика лунала на майдані,
А ти мене поміж людей впізнав.
І притулив до уст мої долоні,
Коханою своєю називав.

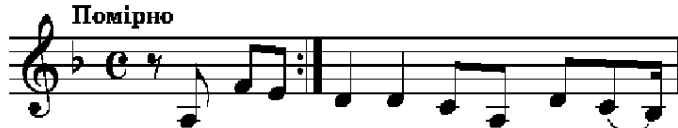
З тобою стільки весен ми зустріли!
Акації цвіли нам кожний раз.
Вже сивина нам скроні притрусила,
Але кохання вогник не погас.

Син і дочка вже вирости, коханий, –
Ми в них продовжим молодість свою.
І знов цвітуть акації духмяно,
І слово знов, як музика: „Люблю!“

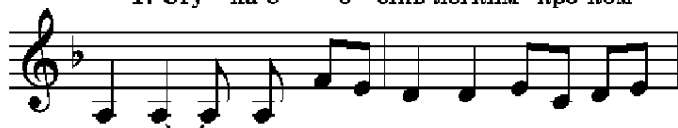
15 квітня 1999 р.

Бабине літо

Помірно

1. Сту - па-є о - сінь легким кро-ком

в го-ри - на тра-ви в лу - зі на мо - ї лі-

та. Ме - ре-жить ніж - ним зо - ло-тим у-

зо-о - ром, срібний ту-ман у ко - си за-плі-

та. Ме - режить та. 2. Сну-ють, як їх.

Приспів:

Ба - би-не лі - то, ба - би-не лі - то,

ба - би-не лі - то, піз - но во - се - ни.

Ба - би-не лі - то, ба - би-не лі - то,

1.
ба - би - не лі - то, мо - ло - дість вер - ни.

2.

Ступає осінь легким кроком в гори –
 На трави в лузі, на мої літа.
 Мережить ніжним золотим узором,
 Срібний туман у коси запліта.

Снують легкі, як думи, павутинки,
 Несе їх вітер низько по землі.
 Горять у серці чарів тих жаринки,
 Що друга юність запалила їх.

Птахи останні в вирій відлетіли,
 А осінь сипле золоті дощі.
 Кохання я зустріла запізніле –
 Бабине літо в мене на душі.

Бабине літо, бабине літо,
 Бабине літо пізно восени.
 Бабине літо, бабине літо,
 Бабине літо, молодість верни.

26 травня 1997 р.

Пісня про медсестру

1. Ми - ла і лас - ка - ва, на - че

рід - на ма - ти, у важ - ку кви - ли -

ну ти вно - ці не спиш.

Ти сест - ра ме - дич - на в бі - ло - му ка -

ла - ті - це ж про вас спі - ва - ли

1.
у піс - нях ко - лись.

33

2.
у піс - нях ко - лись.

Мила і ласкава, наче рідна мати,
У важку хвилину ти вночі не спиш.
Ти сестра медична в білому халаті –
Це ж про вас співали у піснях колись.

Йдеш на поміч завжди на війні і в спокій,
До життя вертала ранених не раз.
Ви були в криївках, у вузьких окопах,
Люди помирали на руках у вас.

До грудей дитину пригортає мати,
Ти ж дитя тримала на своїх руках,
Перша подивилась в милі оченята
І благословила на життєвий шлях.

Будьте завжди чуйні і даруйте ніжність
Тим, хто так жадає у біді добра.
Одягніть халати чисті, білосніжні.
Посміхнісь привітно, чуйна медсестра.

18 травня 1997 р.

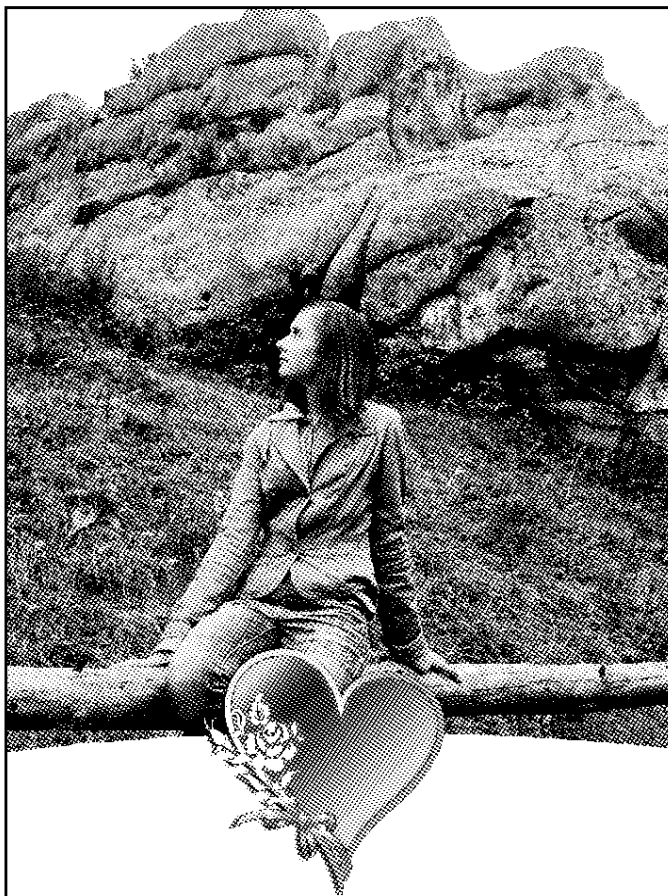

Ювілейна

Помірно

4 Там, де за хмарами вкриті вершини, де спочиває о-
рел на ска - лі, там вже пів-віку ня-зад у ка-ти-ні
народилось дівчатко в сім'ї. По-да-ру-вав Бог та-
лант тій ди-ти-ні, щоб по-тріб-но-ю лю-дям бу-ла,
у свя-та і бу-дні без спочину всім родинам лиш
радість несла. Дададан дан дан дада - - - - -
З юві-леєм Вас вітаєм,
ща - стя, радості бажаєм на многі бла - гі - ї лі - та.
на мно-гі бла-гі-ї лі - та

Detailed description: The image shows a musical score for a song titled 'Ювілейна' (Anniversary). The tempo is marked 'Помірно' (Moderato). The score is written on a single treble clef staff with a key signature of one flat (B-flat) and a 4/4 time signature. The melody is simple and melodic, with lyrics in Ukrainian. The lyrics describe a girl born in a family, who grows up to be a blessing for all families, bringing joy and happiness. The song ends with a double bar line and repeat dots. There are some musical notations like '4' at the beginning of the first line and '7' above some notes, possibly indicating fingerings or specific rhythmic values. The lyrics are written below the staff, with some words hyphenated across lines.

*З гір високих на долини
вітер повіває.*

*А цурпка з полонини
вільгара чекає.*

Дай мені руку

Мі - сяць на не - бі з-за хмар за-гля-дав,

су - тін - ки нас о - бій - ма -

ли - Ти - хо в той ве - чір твій

го-лос лу - нав, пісн-ню ме - ні

ти спі - ва - ла. ва - ла

Місяць на небі з-за хмар заглядав,
Сутінки нас обіймали.
Тихо в той вечір твій голос лунав,
Пісню мені ти співала.

Дай мені руку, як долю свою,
В час, як прийде надвечір'я.
Ми віднайдемо щасливу зорю
В нашім з тобою сузір'ї.

Нам посміхалися ясні зірки,
Тьохкав в гаю соловейко,
Грали джерела в потоках гірських,
В грудях забилося серденько.

Вечір розсипав холодну росу
Сріблом на трави шовкові.
Вірну любов крізь життя пронесу,
Жар той не згасне ніколи.

31 січня 2001 р.

Скажи, як вернути літа молоді

Помірно

1. Лі - та про - май - ну - ли, не -
мов день вчо - раш - ній. І мо -
ло - дість на - ша прой - шла, як вес -
на. Нас о - сінь торк - ну -
лась кри - лом си - вим пташ -
ки і в ко - си в плі - та - є свій си -
вий ту - ман. Нас
- ді

Літа промайнули, немов день вчорашній.
І молодість наша пройшла, як весна.
Нас осінь торкнулась крилом сивим пташки
І в коси влітає свій сивий туман.

Лиш спогад солодкий зворушує серце:
Той травень далекий цвіте дотепер,
Той перший цілунок, душевний той трепет
І перше признання – „люблю я тебе“.

Чоло зборознили життєві стежини,
Несуть сірі думи осінні вітри.
Заглянемо в очі, як в юності, щиро –
В них вогник кохання донині горить.

Весна повернеться в сади білим цвітом.
В гаю заспівають дзвінкі солов'ї.
Знов липи духмяно цвістимуть улітку.
Не вернуться тільки літа молоді.

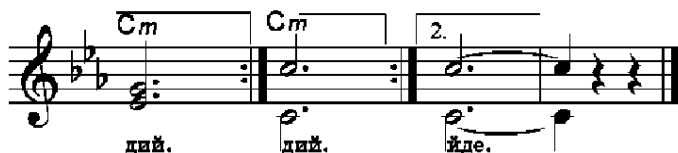
6 грудня 1997 р.

Йде Іванко до Марічки

Слова С. Коніва

ги. За-ко-хався у ге-рян-ку гарний хлопець моло-

Прийшов вечір у Карпати, затиха пташиний спів,
 Десь сопілки голос лине, водограю чути дзвін.
 Місяць виглянув серпанком, сипле сріблом навкруги.
 Закохався у горянку гарний хлопець молодий.

Понад плаєм, де смерічки тягнуть гіллячко до хмар,
 По стежині до Марічки йде Іванко-сопілкар.
 „Гейя, голя“, – до дівчини покотилося між гір.
 Стали щічки, як малини, у Марічки червоніть.

Над потічком біля річки свою чічку він зустрів,
 Цілував рум'яне личко, зорі посміхались їм.
 До світанку цілувались, місяць в небі ще світив,
 Про весілля у горянки віщував пташиний спів.

З полонини пісня лине, трембітоньки загули,
 Від Іванка до Марічки старости уже прийшли.
 А в неділю вже весілля на усе село гуде:
 Музиченьки витинають – відгомін по горах йде.

Пісню цю тобі дарую

1. Там, де го-ри і до-ли-ни, там де ро-си впали
ран-ні, мов на кри-лак ле-бе-ди-них,
ли-не піс-ня про ко-хан-ня. 2. Це ж струмки моя пер-
ли-но, скла-ли му-зи-ку для те-бе,
а зір-ки сло-ва ство-ри-ли з яс-ним мі-сяцем у
Приспів:
не-бі. Піс-ня ця — це мій да-рунок, ми-ла,
тай-на ти мо-я на-ді-є. Це ду-ші мо-є-ї
тру-нок, ми-ла, вог-ник той, що сер-це гри-є,
Промайне весна і лі-то, ми-ла, від-цвітуть квітки ба-

гря-ні. Все ми-на - є в цьо-му сві - ті, ми-ла,
 1. віч-ним є ли-ше ко-хан-ня. 2. Віч-ним є ли-ше ко-
 хан-ня. Віч-ним є ли-ше ко-хан-ня.

Там, де гори і долини,
 Там, де роси впали ранні,
 Мов на крилах лебединих,
 Лине пісня про кохання.
 Це ж струмки, моя перлино
 Склали музику для тебе,
 А зірки слова створили
 З ясним місяцем у небі.

Приспів:

Пісня ця – це мій дарунок, мила,
 Тайна ти моя надіє.
 Це душі моєї трунок, мила,
 Вогник той, що серце гріє.

Як впадуть тумани сиві,
 Що немов овець отари,
 Прийду я до тебе, мила,
 Щоб з тобою бути в парі.
 Я до тебе в сні прилину,
 Коли міцно будеш спати.
 Соловейком на калині
 Всю ніч буду щебетати.

Приспів:

Промайне весна і літо, мила,
 Відцвітуть квітки багряні.
 Все минає в цьому світі, мила,
 Вічним є лише кохання.

Я так тебе чекав

1. Я так те - бе че - кав - мій я-блу-
 не-вий цвіт, сво-ю ко - ха-ну, ви-мрі-
 я-ну, ніж - ну. Зустрілись ми те - пер
 у-же на схи-лі літ, а-ле для нас це
 не бу - ло за - піз - но. пі - зно.

Я так тебе чекав – мій яблуневий цвіт,
 Свою кохану, вимріяну, ніжну.
 Зустрілись ми тепер уже на схилі літ,
 Але для нас це не було запізно. } 2 р.

Знов блиск твоїх очей, неначе дві зорі,
 І скільки в них було тепла й любові.
 Згасати день почав, темніло на дворі,
 А ми стояли, мов німі, обоє. } 2 р.

Всміхалася ти знов до мене, як колись,
 Я ніжно гладив шовк твого волосся.
 Кохання давній жар у серці залишивсь.
 Нам жаль було за тим, що не збулося. } 2 р.

20.01.2002 р.

Річка назад не тече

Помірно,
душевно

1. Від-бу-я-ла цві - том у са-дах вес-на,
у га - ю за - тик - ла піс-ня го - лос - на.
Не ку - є во - зу - ля, не ра - ку - є літ.
За-гу-бив-ся в ро - сах десь ко-хан-ня слід.

2. Пахне свіжим сіном скошена трава,
Полетіли з вітром чарівні слова.
Будить ніжний спогад ця щаслива мить,
На устах цілунок твоїх, як жар, горить.
3. Золотом покрились гори і луки,
Ми одної річки різні береги.
Срібні павутинки осінь розстеля,
В небі журно лине пісня журавля.
4. Виграє на сонці хвиля голуба,
Втрачене кохання, туга і журба,
Наче рана в грудях, нис і пече –
Та назад ніколи річка не тече.

28.05.2004 р.

Запах матіоли

Помірно

1. Для нас щас-тя зір-ки ві-щу - ва-ли, ко-ли

ми бу-ливдвохтак дав-но. Та стеж-ки ро-зій-пли-ся не-

Приспів:

жда-но. Ти при - хо-диш у спо-га-ди знов. Ма-ті-

о - ла, ма - ті - о - ла - ніж-ний

за-пах, аж доран - ня. Ма-ті - о-ла, ма-ті-о -

ла - спо-гад пер-шо-го ко - хан-ня. Ма-ті -

пер-шо-го ко-хан - ня. 2. Ніж-ний

Для нас щастя зірки віщували,
Коли ми були вдвох так давно.
Та стежки розійшлися неждано –
Ти приходиш у спогади знов.

Приспів:

Матиола, матиола –
Ніжний запах, аж до рання.
Матиола, матиола –
Спогад першого кохання. } 2 р.

Ніжний запах п'янки матиоли
Розливається в нашім саду.
Я тебе так люблю, як ніколи,
І назустріч з минулим іду.

Я люблю твої карії очі –
Тепер інший тебе утіша.
А у мене безсоннії ночі,
І ридає розбита душа.

Ти прийди вночі сном кольоровим,
Поцілунком торкнись, як колись,
Подаруй мить щасливу любові –
Мою зранену душу зціли.

20.07.2001 р.

Я для тебе зірву усі квіти

1. Там, де змій - ко - ю в'єть-ся сте - жи - на, сві-жі

тра-ви в по-ко-сах ляг-ли. Ми зри-ва-ли у двох кві-ти

си-ні і на щас - тя у ко - си виле-ли. Я для

те-бе зір-ву у - сі кві-ти, си-нє не - бо то-бі при-хи-

лю, лиш з то - бо - ю у ці - ло - му сві-ті сво-ю

до - лю на двох роз-ді-лю. Я для - лю. 2. Для нас

Там, де змійкою в'ється стежина,
Свіжі трави в покосах лягли.
Ми зривали удвох квіти сині
І на щастя у коси вплели. } 2 р.

Приспів:

Я для тебе зірву усі квіти,
Синє небо тобі прихилю,
Лиш з тобою у цілому світі
Свою долю на двох розділю

Для нас місяць світив із-за хмари,
Коли сутінки перші лягли.
В тишині лунав голос гітари,
Сині квіти у косах цвіли. } 2 р.

Ти скажи, де тих чарів узяти,
Щоб цю мить зупинити змогли,
Щоб в руках твоїх ніжні ті квіти
Для нас вірним коханням були. } 2 р.

Пахнуть м'ятою скошені трави,
Вечір квіти у росах купав.
Ми в руках сині квіти тримали,
Соловейко в гаю щебетав. } 2 р.

Байдуже мені

Помірно Dm A7 Dm

1. Бай-ду-же-ме-ні, лю-биш ти чи ні:

G7 C7 F D7 Gm

в ме-не на ду-ші цві - те вес-на. Все бу-ло, мов в сні,

C7 F 1.Gm C7

му-ви-ка й піс - ні, ке-ли-хи чер-во-но-го ви-

F D7 2.Gm A7 Dm

на. ке-ли-хи чер - во-но-го ви - на.

Байдуже мені, любиш ти чи ні:
В мене на душі цвіте весна.
Все було, мов в сні, музика й пісні, } 2 р.
Келихи червоного вина.

У святковий час вип'ємо за нас,
Вип'ємо за щастя, за буття,
За потік надій, нездійснених мрій, } 2 р.
Щоб здавалось піснею життя.

Байдуже мені, любиш ти чи ні,
Відцвіте весни червоний цвіт.
Осені туман вкриє скроні нам, } 2 р.
Та залишить спогад юних літ.

09.01.2003 р.

Подаруй мені квіти піони

В темпі вальсу

1.2. У са - дах роз-цві - та - ть пі - о -

ни, ве - чір кві - ти у ро - сах ку - пав.

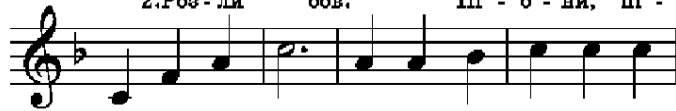
Ніж - ні кві - ти мо - є - ї лю - бо -

ві, що ко - лись ти ме - ні да - ру - зав.

2. Роз - ли бов. Пі - о - ни, пі -

о - ни, пі - о - ни - квіти - ти ю - нос - ті,
ніж - ний тре - пет мо -

кві - ти на - дій. Пі - о - ни, пі -
є - ї ду - ші.

о - ни, пі - о - ни - чо - го спо - кій три -
як лю - бов збе - рег -

во - жи - те мій? Пі жить. 3.4.І жу -
ти, під - ка - - - - -

У садах розцвітають піони,
Вечір квіти у росах купав.
Ніжні квіти моєї любові,
Що колись ти мені дарував.

Розливається запах медовий,
І устами торкаюся знов
Свіжих квітів тих темно-червоних,
Таких ніжних, як перша любов.

Приспів:

Піони, піони, піони –
Квіти юності, квіти надій.
Піони, піони, піони,
Чого спокій тривожите мій?
Піони, піони, піони –
Ніжний трепет моєї душі.
Піони, піони, піони,
Як любов зберегти, підкажіть?

І журавкою спогад витає,
Туга в небо вечірне летить.
Знов твій голос, як пісня, лунає,
Як струна, що у серці бринить.

Подаруй мені квіти любові,
Хай у спогадах серце щемить.
Запах квітів тих темно-червоних,
Мов вино, мою душу п'янить.

3.05.2003 р.

Шоплинний пух

Помірно

Ми з то - бо - ю і - шли по-між трав, ніж-ний
спо - гад ме - не о - бій - мав. Стіль-ки
ча - су прой-шло, як ко - лись не-спо-
ді - ва - но ми ро - вій - шлись.
То-по-ли-ний пух ле - тів на нас,
та не-мов зу - пи - нив - ся для нас час.
Тво - ї о - ці і не-ба бла - кить
во - с - ди - но зли - ли - ся на мить.

The musical score is written in a single system with a treble clef and a key signature of one flat (B-flat). The tempo is marked 'Помірно' (Moderato). The time signature is common time (C). The melody is written on a single staff with a vocal line and a piano accompaniment line. The lyrics are in Ukrainian and are placed below the notes. The score includes various musical notations such as notes, rests, accidentals, and dynamic markings.

Ми з тобою ішли поміж трав,
Ніжний спогад мене обіймав.
Стільки часу пройшло, як колись
Несподівано ми розійшлись.

Тополинний пух летів на нас,
Та немов зупинився для нас час.
Твої очі і неба блакить
Воєдино злилися на мить.

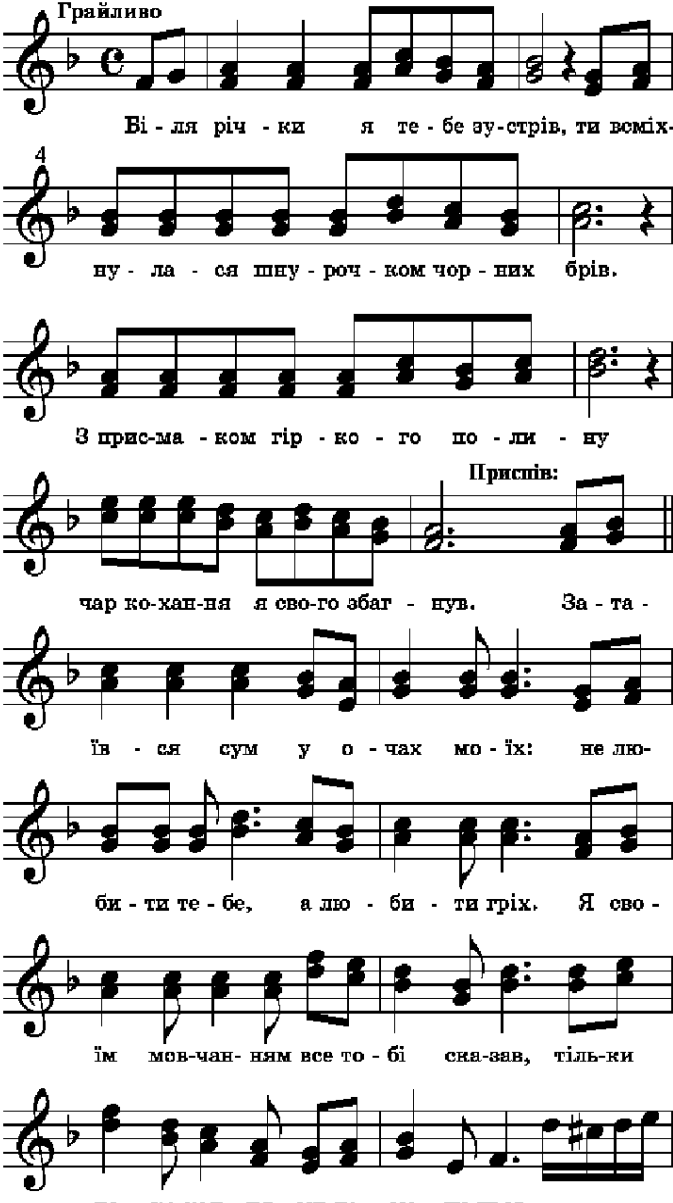
Заспівав соловейко в гаю,
Пам'ятай: лиш тебе я люблю.
Лиш з минулим моє майбуття,
Я без тебе не мислю життя.

Серце б'ється і в грудях щемить:
Чи ще прийде ця бажана мить?
Чи свою збережемо любов?
Я боюсь тебе втратити знов.

06.10.2003 р.

Як же мені бути?

Грайливо

Ві - ля річ - ки я те - бе зу - стрів, ти воміх -
ну - ла - ся шну - роч - ком чор - них брів.
З прис - ма - ком гір - ко - го по - ли - ну
Приспів:
чар ко - хан - ня я сво - го збаг - нув. За - та -
їв - ся сум у о - чак мо - їх: не лю -
би - ти те - бе, а лю - би - ти гріх. Я сво -
їм мов - чан - ням все то - бі ска - зав, тіль - ки
на ко - хан - ня ми не ма - ли прав.

За-та-

Біля річки я тебе зустрів,
Ти всміхнулася шнурочком чорних брів.
З присмаком гіркого полину
Чар кохання я свого збагнув.

Приспів:

Затаївся сум у очах моїх:
Не любити тебе, а любити гріх.
Я своїм мовчанням все тобі сказав,
Тільки на кохання ми не мали прав.

Ти мені явилась, наче в сні,
Ніжним яблуневим цвітом навесні.
Лиш подати руку нахиливсь –
На правиці перстень засвітивсь.

Приспів.

Вмить куди поділись всі слова,
Закрутилась колом в мене голова.
Як тепер без тебе буду я,
Дівчина кохана, не моя.

Приспів.

Задзвеніла пісня солов'я,
Вигравала в річці бистра течія.
У моєму серці біль щемів:
Чом тебе так пізно я зустрів?

Приспів.

29.03.2004 р.

„Я люблю“, - скажи Знов

Помірно

1 Мі - сяць в не - бі сві - тив, ніж-ний
за - пах п'я - нив, ми гу - ля - ли у - двох аж до
ран - ня. І па - лав в сер - ці жар, ми пи -
ли з уст нектар. Не-зем - ним бу-ло на-ше ко -
хан - ня. 1. Скіль-ки бу - ти
дан дан дан да-на дан дан дан дан
дан дан дан дан дан
дан дан дан да-на дан дан дан дан

Місяць в небі світив,
Ніжний запах п'янив,
Ми гуляли удвох аж дорання.
І палав в серці жар,
Ми пили з уст нектар.
Неземним було наше кохання.

Скільки в нас було мрій,
Сподівань і надій.
Але їм не судилося збутись.
Скільки сказаних слів
Ти забути зумів.
Тільки я їх не можу забути.

Без твого тепла
Зима з болем прийшла,
І застигли від холоду сльози.
Ти прилинь, орле мій,
Мою душу зігрій,
Нехай щезнуть лютневі морози.

Запали знов вогонь,
Дай тепла від долонь.
І зігрій мене словом, коханий.
„Я люблю, – скажи знов –
Повернімо любов,
Нехай крига на серці розтане“.

28.02.2004 р.

В дитинство хо́лу повернутись

Помірно

Бу - ли то - ді ми зов - сім ще ма -

лі, по до - що - вих ка -

лю - жах вдвох гу - ля - ли.

Ве - сел - ка мов на - гну - лась

до зем - лі, і ко - льо -

ри над на - ми ви - гра -

ва - ли. ва - ли.

Були тоді ми зовсім ще малі,
По дощових калюжах вдвох гуляли.
Веселка мов нагнулась до землі,
І кольори над нами вигравали.

Приспів:

Давно дороги наші розійшлись,
На тебе я чекаю, як колись.
Я сам не знаю, стільки літ чому
Так безнадійно я тебе люблю?

Нас теплий вітер лагідно ласкав,
У кучері твої сховалось сонце.
Я ніжно так "люблю" тобі сказав —
Той дивний чар вселився в дитяче серце.

Приспів.

Я збережу у серці все життя
Той дивний жар, що спопеляє душу.
Не кину я у морок забуття,
Любов свою, мого дитинства ношу.

Приспів.

В дитинство хочу повернутись знов
І босоніж із трав збивати роси.
Кохана, чуєш, як моя любов
У небі синім чайкою голосить.

Приспів.

20.03.2004 р.

Цілуй мене ще

Помірно, грайливо

Кві-ти роз-кві-та-ли ра - но на - вес - ні.
в вір-но-му ко - хан - ні кляв-ся ти ме-ні.
Ти для ме-не піс-ню на со - піл-ці грав
і рум'я - не лич - ко ніж - но ці-лу - вав.
ніж - но ці-лу - вав.

Квіти розквітали рано навесні.
В вірному коханні клявся ти мені.
Ти для мене пісню на сопілці грав
І рум'яне личко ніжно цілував.

Ми кохання трунку випили сповна,
Чари поцілунків п'янкіш від вина.
Сяють карі очі зоряним дощем,
Мій коханий хлопче, цілуй мене ще.

Дзвени, наша пісню!
Лети понад краєм,
Клювом журавлиним
Над морем лети
Шуди, де веселка
Води позигає.
Неси рідне слово
В далекі світи!

Співай соловейком
На гілці калини,
Велірньою зіркою
В небі зійди,
Хмаринкою стань
В буржині на хвилину,
Дощем з України
На землю впади!

Слово про авторів

*Ой, Карпати, зелені Карпати,
Я красу вашу бачу у сні
Смерековий мій краю багатий,
ти давно вже став рідним мені.*

С. Шумило

Стефанія Шумило приїхала в мальовниче м. Трускавець, що на Прикарпатті, ще у 1964 р. Краса карпатського краю настільки полонила її душу, що вона залишилася тут назавжди. А народилась пані Стефанія на Радохівщині Львівської області, серед безмежних рівнин. У бага-

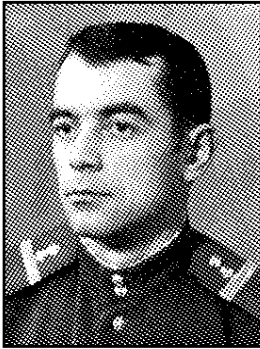
тьох своїх віршах вона оспівує красу карпатського краю, людської душі. А ще Стефанія Шумило – справжня патріотка свого народу і це добре висвітлюється в її творчості. Вірші пронизані великою любов'ю до України, патріотизмом нашого нескореного українського народу.

*Люблю калину у саду
І пісню солов'їну,
Люблю той край, де я живу –
Він зветься – Україна!*

Стефанія Шумило – добре знана місцева поетеса, член Всеукраїнського об'єднання „Письменники Войківщини“, член регіонального літературного товариства на Радохівщині ім. Осипа Турянського. Також є членом Конгресу Українських Націоналістів. Стефанія Шумило – автор чотирьох поетично-пісенних збірок, які побачили світ завдяки сприянню Заслуженого лікаря України, генерального директора ТЗОВ „Санаторій „Шахтар“ Юрія Остапчука. Поетеса бере активну участь в громадському та культурному житті міста. Неодноразово нагороджувалась міською владою почесними грамотами. Дипломні нагороди отримала від Всеукраїнського об'єднання „Письменники Войківщини“. Збірки „З любов'ю до рідного краю“, „Пора надій“, „З вірою у серці“, „Відлуння“ пронизані теплом, ніжністю і любов'ю до рідної матері, до України, до Пречистої матері, до людей і навколишнього світу. Багато віршів стали вже відомими піснями завдяки творчій співпраці з самодіяльними композиторами Євгеном Коневим, В. Сторонським, С. Грицаєм, Л. Цилінською, Й. Сушинськем.

*О, Прикарпатський рідний краю,
Тобі пісні свої співаю.
Про рідні гори й полонини,
Про долю ньєнки-України.*

Євген Конів

Бути значущим у своєму ділі й в водночас уміти більше, ніж цього вимагає професія – це Божий дар, дар рідкісний і бережливий.

Творити, дерзати, нести людям душевне тепло й українську пісню, яких вони так потребують, – ось життєве кредо славного трускавчанина, патріота своєї нації, самодіяльного композитора, громадського улюбленця Євгена Коніва.

У 1965 році він закінчив Дрогобицьке державне музичне училище по класу хорова диригування. Євген Конів відомий як виконавець національної патріотичної пісні, музикант полкового оркестру, автор багатьох пісень, які вже встигли полюбитись слухачам. Саме за такий різнобарвний творчий порив душі та веселу жартівливу вдачу Євген Конів шанований не тільки в рідному місті, але й далеко за межами Трускавця й України в цілому.

Особливо яскравою сторінкою в творчості Є. Коніва є тісна співпраця з відомою поетесою-трускавчанкою Стефанією Шумило, з відомими і маловідомими поетами – В. Умновим, Є. Полінською, М. Заліською, С. Литовченком, В. Генсьбором та іншими.

Наприкінці 80-х років творчість Є. Коніва здебільшого була спрямована на національно-патріотичну тематику. І саме в цей час народжуються прекрасні пісні на слова С. Шумило, а разом з тим – народилася чудова ідея: видати пісенно-поетичні збірки „З любов'ю до рідного краю“, „З вірою в серці“, „Пора надій“ та „Відлуння“.

Євген Конів народився 30 жовтня 1943 р. в родині самотнього музиканта. Вже в ранньому дитинстві проявляв цікавість до музичних інструментів, любив співати, а в чотирирічному віці влаштував свої перші виступи для родини та сусідів. Він любить українську пісню, мову, свій народ. Безмежно закоханий у свій карпатський край: природу, гори, полонини та стрімкі ріки. Його знають як завжди щирого, жартівливого, неперевершеного весільного музику та неабиякого грибаря. Коли доля

Стефанія Шумило, Олена Соляник, Євген Конів

посилала йому випробування, він шукав щастя на теренах Східної України. Але хіба зможе щира бойківська натура без рідної мови, без карпатських лісів? Як писала в своєму вірші С. Шумило,

*Ти завжди будеш там чужим,
Немов без пісні в клітці пташка
Без рідних гір і полонин
Тобі прижитись буде важко.*

Через неповних три місяці Євген повернувся й поринув у свою національну, творчу і громадську діяльність. Із 1995 р. стає членом Конгресу Українських Націоналістів.

Імена Євгена Коніва та Стефанії Шумило вписано в Почесну книгу-альманах „Золотий Фонд Бойківщини“ та в Довідник відомих людей нашого міста Трускавця, які експонуються в Трускавецькому музеї історії.

Вся велика трускавецька громада з повагою ставиться до творчості Євгена Коніва та Стефанії Шумило. Саме через те депутат міської ради кількох скликань, лікар Трускавецької міської лікарні, невропатолог Андрій Кульчинський зробив благородний вчинок: сприяв виданню пісенної збірки „Дзвени, наша пісне, дзвени“, яка обов'язково знайде багато своїх шанувальників.

*Олена Соляник,
директор Народного дому
м. Трускавець*

Слово про мецената

*Він любить Україну так,
Як мати любляча дитину,
Як перша та любве невинна,
Як любить вільний степ козак.*

С. Шумило

Кульчинський Андрій Богданович народився в 1972 р. в сім'ї лікарів. Здобув дві вищі освіти за спеціальностями «Лікувальна справа» і «Менеджмент організацій». Із 1998 р. працює в Трускавецькій міській лікарні лікарем-невропатологом, з 2004 р. – на посаді завідувача відділення.

Депутат Трускавецької міської ради двох скликань. Спочатку секретар, потім голова постійної депутатської комісії з охорони здоров'я і соціального захисту. Керівник фракції. Голова громадської організації «Трускавець - 2012». Одружений. Виховує двох доньок – Соломійку й Устиньку.

*В вас чоловіча гарна врода,
Халат вам білий до лиця.
За покликом ви – лікар з роду,
Талант вам даний від Творця.*

*Коли заходите в палату,
Очі довірливо блищать.
Людино в білому халаті,
Вам довіряємо життя.*

*В вас на устах усмішка мила,
Лиш переступите поріг,
Ви огляд робите дбайливо,
Підхід знаходите до всіх,*

*І як досвідчений психолог
Ви бачите людини стан.
Лікуєте ласкавим словом,
Потрібним для душевних ран.*

*Хай в вас в житті все добре буде!
Хай поважають вас усюди!
Щоб вам ніколи не журитись –
Ви ж в нашій місті знаменитість.*

ЗМІСТ

ПІСНІ ПРО УКРАЇНУ

Рідна Україна моя	4
Тобі, Україно	6
Туга за Батьківщиною	8
Брати	10
Гудуть сумно дзвони	12
Ти син України	14
Помаранчева заграва	16
Вперед за Україну	18
Пісня злуки	20
На чужині	22

ПІСНІ ПРО ПОВСТАНЦІВ

Пісня про героя-трускавчанина Романа Різняка- Макомацького	24
Ой, ранесенько	26
Спогад повстанця	28
Пісня про Маківку	30
Там, де віти схилили смереки	32
Там стоїть могила	34
Дівчино, прощай	35
Там, де Чорногора	36

ПІСНІ ПРО ТРУСКАВЕЦЬ

Рідний Трускавець	38
Зелені Карпати	40
Пісня про санаторій „Шахтар“	42
Пісня про Трускавець	44
Величальна Бойківщині	45
Рідний Орів ти мій	47
Музею Трускавця – 25	48
Сповідь	50

ПОБУТОВІ ПІСНІ

Каяття	52
Перша вчителька моя	53
Відлетіли роки	54
Пісня про маму	56
І знов весна	58
Бабине літо	60
Пісня про медсестру	62
Ювілейна	64

ПІСНІ ПРО КОХАННЯ

Дай мені руку	66
Скажи, як вернути літа молоді	68
Йде Іванко до Марічки	70
Пісню цю тобі дарую	72
Я так тебе чекав	74
Річка назад не тече	75
Запах матіоли	76
Я для тебе зірву усі квіти	78
Байдуже мені	80
Подаруй мені квіти піони	82
Тополинний пух	84
Як же мені бути?	86
„Я люблю“, – скажи знов	88
В дитинство хочу повернутись	90
Цілуй мене ще	92
Дзвени, наша пісне, дзвени	93
<i>Слово про авторів . . . . .</i>	<i>94</i>
<i>Слово про мецената . . . . .</i>	<i>97</i>

Шумило Стефанія, Конів Євген

Ш96 Дзвени, наша пісне, дзвени. – Дрогобич:
Видавнича фірма «Відродження», 2009. –
100 с., ноти

ISBN 978-966-538-220-1

„Дзвени, наша пісне, дзвени“ – це п'ята збірка Стефанії Шумило, до якої ввійшли пісні на слова поетеси і музику Євгена Конєва. Як і попередні збірки, вона випромінює глибоку любов до України, до рідного народу, передає глибину людських почуттів.

Пісні цієї збірки охоплюють різні теми й можуть бути використані як окремими виконавцями, вокальними дуетами, тріо, так і для хорового співу.

Сподіваємося, що ці пісні будуть цікавими для молоді й послужать вихованню нового покоління.

УДК 821.161.2-1
ББК 84.4УКР6-5

ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНЄ ВИДАННЯ

Стефанія Шумило
Євген Конів

Дзвени, наша пісне, дзвени

Пісні

Свідоцтво про внесення до Державного реєстру суб'єкта
видавничої справи ДК № 1695 від 18.02.2004 р.

Літературний редактор
Ольга Грица

Музичний редактор
Богдан Гриньовський

**ВФ „Відродження“ заснована 21 листопада 1991 р.
Петром та Олександром Бобиками,
Василем Іванишиним**

Головний редактор *Ярослав Радевич-Винницький*
Директор фірми *Ігор Бабик*
Заступник директора *Володимир Гнатик*
Головний бухгалтер *Надія Волянська*
Коректор *Наталія Мусійчук*

Підписано до друку 1.12.2009. Формат 84x100^{1/32}.
Папір офс. № 1. Гарнітура Times. Різографічний друк.
Умовн. друк. арк. 4,86. Обл.-вид. арк. 3,19.

Видавнича фірма «Відродження»
82100, м. Дрогобич, вул. Т. Шевченка, 2.
Тел.: (03244) 2-17-94, 3-72-93.
79049, м. Львів-49, аб/с 10480.
Тел./факс: (032) 240-59-39.
<http://www.vidrodzhenia.org.ua>

Поліграфічна фірма «Коло»
82100, м. Дрогобич, вул. Бориславська, 8.

Я вірю в покоління молоде,
Їм не байдужа доля України.
В такій душі дух нації не згине.
Я вірю, молодь нас не підведе.

Андрій Кульбінський

ВИДАВНИЧА ФІРМА
«ВІДРОДЖЕННЯ»

